

JUSTIN ZEIT

PROIZVOD

**MIJN KONINKRIJK TARTARUS IN DE
WERELD VAN DE VROUWENHANDEL**

LEESVOORBEELD

Justin Zeit

Proizvod

Vormgeving: Marten Moolenaar (Zodan)

Drukwerk: Pumbo

ISBN: 978-94-6406-070-6

NUR: 402

© 2017, 2020, Justin Zeit

proizvod.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

JUSTIN ZEIT

PROIZVOD

**MIJN KONINKRIJK TARTARUS IN DE
WERELD VAN DE VROUWENHANDEL**

LEESVOORBEELD

Proizvod: (n) product [pro'dykt]

Voortbrengsel, koopwaar, opbrengst

Uit vermenigvuldiging voortgebracht resultaat

DE BUS VAN LINKS

Oktober 1992. Samen met Dave lig ik aan de rand van het helideck onder een blauwe hemel in de zon. Hij is ook op het boorplatform aanwezig omdat het boorgat moet worden getest. Zoals vaker filosoferen wij over de maatschappij, over schilderkunst en hoe om te gaan met vrouwen.

Het gesprek gaat over de grote bek en onaangepaste houding van westerse vrouwen in het algemeen. Hun mening, de zelf toebedeelde rechten en hun onterecht verworven autonomie als soort. Het is allemaal belachelijk. Wij, in het westen, zijn veel te respectvol en daardoor is er te veel wederkerigheid ontstaan. Respect en wederkerigheid hebben juist het draagvlak voor hun misplaatste exploitatie van de beeldvorming vergroot. In deze huidige maatschappij kun je vrouwen dus niet (meer) aan hun staart de grot in sleuren. Het gesprek gaat over naar blonde Slavische vrouwen. Vrouwen uit de Balkan. Helena is Fins en blond en Rebecca is blond en ordinair. Voel ik daarom bij blondjes met een witte huid altijd wel een extra trigger? Heb ik mijzelf daarom op een soort Pavloviaanse wijze geconditioneerd in een voorkeur voor die bleke blondjes? Het heeft eigenlijk niets te maken met aantrekkelijkheid. Zij voldoen aan iets heel anders wat mij opwindt. De associatie met begrippen zoals ordinair en goedkoop. Al dat blonde spul uit die regio verpersoonlijkt op een seksuele manier de woede die in mij om aandacht schreeuwt.

Mijn kompasnaald trilt en komt in opstand. Het is alsof de manier van praten met Dave mijn seksualiteit vormt. Ik weet niet hoe, maar het voelt als sluikreclame. De boosheid naar vrouwen is ruimte aan het

maken voor mijn seksualiteit, mijn boosheid transformeert. Ik ben niet langer het slachtoffer.

Niet veel later, wanneer we thuis zijn in Den Helder en afspreken, besluiten Dave en ik om een stukje te rijden. We hebben sigaretten nodig. Bij Fort Kijkduin rijden we de dijk op en via de vuurtoren Lange Jaap bij Huisduinen, richting het Gemini ziekenhuis. Halverwege parkeert Dave de auto boven op de dijk. We stappen uit en terwijl we uitkijken op Texel roken we een sigaret.

De aap komt uit de mouw.

Dave schetst een verhaal wat hem nou echt geil lijkt en vertelt over een vrouw. Die vrouw is eigendom van iemand, en die iemand verkoopt haar aan iemand anders. Dus die iemand, die de vrouw verkoopt, zet haar op het vliegtuig naar de koper en stuurt een mannetje mee om die vrouw, die verkocht is dus, te begeleiden. Zijn fantasievolle verhaal gaat verder. De vrouw werkt gewoon mee en luistert zonder wanklank omdat ze eigendom is. De vrouw accepteert dat en berust hierin. Hoe geil is dat idee dan? Gewoon verkocht. Volgens Dave is het een geil idee. En als ik eerlijk ben, dan kan ik ook niet anders dan erkennen dat het idee inderdaad geil is. Dave en ik zullen vast niet de enige mannen zijn die dat moeten erkennen.

Hoe ik het zou vinden om eens met Dave mee te gaan? Samen als dat mannetje. Als dat zou kunnen, hoe zou ik dat vinden? Hoe abstracter zijn afgevuurde vragen en beelden, hoe minder ik het doorheb. Het is geen voorstelling, geen idee en geen fantasie. Het is keiharde werkelijkheid in tegenwoordige tijd. Dave maakt geen grap. Sterker nog, hij is serieus. Hij is bloedserieus.

Ik weet het niet meer precies. Een deel van mijn keuze is het willen ontdekken, het alles willen ontdekken, de spanning, net als met de helikopter naar mijn werk. Ik ben een egoïst die, zodra het om mijn wil en vrijheid gaat, zichzelf geen strobreed in de weg duldt. Ik mag er niet

over nadenken en moet nu beslissen. Niets moet volgens Dave en niet is volgens hem ook helemaal oké, maar wel met de kanttekening wij er nooit meer over zullen praten, noch met elkaar, noch met anderen. Er is voor mij al geen weg terug meer. Een lawine van vragen stort zich zenuwachtig uit in mijn hoofd.

Alleen hier op de dijk zullen Dave en ik erover praten. Niet in de auto, niet in het huis en niet in ruimtes met of zonder anderen. Alleen hier op deze plek. Dat is oké. Wanneer we de reis vervolgen om de sigaretten te halen staar ik stoïcijns door het raam. Wat moet ik aantrekken? Moet ik bagage mee? Mag ik iets zeggen? Moet ik iets voorbereiden? Het voorstel van Dave heeft mij minimaal 1.000 vragen opgeleverd waarop ik pas antwoord zal krijgen als het zover is.

Rebecca snurkt luidruchtig en ik lig klaarwakker naast haar, starend naar het plafond. Ben ik nu zelf geronseld? Het monster in mij schudt ondertussen hevig aan het traliewerk van zijn gebarricadeerde en verzwaarde celdeur. Hij wil eruit, hij ruikt zijn kans en wordt steeds onrustiger. Als een bezeten aap in de dierentuin gooit hij zijn hok overhoop en rent hij uitzinnig rondjes in zijn cel, beukend tegen de celmuur die haarscheurtjes vertoont. Ben ik arrogant genoeg om uit geilheid mee te willen en mijn boosheid als rechtvaardiging daarvoor te gebruiken? Ben ik zo woedend of geil dat alle alarmbellen kunnen worden genegeerd? Meegaan met Dave betekent namelijk een strafbare fusie van een mentale wereld en een fysieke realiteit.

Weken gaan voorbij en wij rijden vaak over de dijk. We hebben soms een tussenstop op de plek op de dijk. Meerdere malen snijd ik sarcastisch het onderwerp aan. “Praatjes Dave”, zeg ik dan en Dave lacht. Ik krijg meer de indruk dat Dave uit stoerdoenerij wat geroepen heeft en nu slachtoffer is geworden van zijn eigen verwachting en fantasie. Het is het zoveelste spelletje dat ook Dave speelt met anderen. Dave beleeft zijn fantasieën misschien te veel als een realiteit?

Ruim een maand na het voorstel van Dave vliegen we van Amsterdam naar Zagreb en nog dezelfde dag van Zagreb naar Brussel. Het is volgende week en ik moet vooral genieten en waarnemen. Ik bemoei me nergens mee, ik zeg niets en ik doe niets. Ik kijk en doe zonder zeuren precies wat Dave mij opdraagt, niet meer en niet minder. Ik ga niet zenuwachtig lopen doen vanuit spanning of opwindning. Het betreft een zakenreis. Dave wil in Zagreb graag investeren in vastgoed en kent ook een aantal plaatselijke makelaars. Ik moet het niet groter maken dan dat het is en acht dagen later sta ik zonder bagage op Schiphol. Casual in een spijkerbroek en op afgetrapte gympen met een getailleerd zwart leren jasje.

Het is nu toch zover.

We vliegen met de KLM. Aan het einde van de slurf heet de jonge stewardess in haar blauwe uniform ons vriendelijk welkom in het vliegtuig. Wanneer wij gaan zitten begint Dave gelijk de krant te lezen. Bij elk artikel dat hij leest begint hij een verhaal met wat hij ervan vindt en vraagt aansluitend wat ik daarvan vind. Zo praten we bijna de hele vlucht. Het is techniek die ik moet leren om door te blijven praten juist niet op te vallen. Dave is vrolijk en desgevraagd bevestigt hij dat ook. Hij is blij, vooral blij voor mij, zo meent hij.

Wanneer we landen doorlopen wij dezelfde de procedure zoals op Schiphol. Het is niet eng en het is niet spannend. Het enige nerveuze is het gegeven dat ik niet eerder indirect in oorlogsgebied ben geweest. Ik ben vooral enthousiast, als een toerist die voor de eerste keer in het land is. Eenmaal buiten houdt Dave een taxi aan en terwijl we door de stad rijden zie ik de grauwsluier over de stad. Triest en verdrietig. De mensen zien er somber uit. Het zijn zware tijden. Je voelt de impact van de oorlog tussen de verschillende deelrepublieken, de onrust van een samenleving die gebukt gaat onder verdeeldheid en verlies van welvaart.

Ik moet buiten wachten wanneer Dave uitstapt om bij de makelaar naar binnen te gaan. Ik kijk om me heen en het voelt alsof de grauwsluiër zich ook om mij heen wikkelt. Wat een sombere stad. Enkele minuten later komt Dave alweer naar buiten met twee folders in zijn hand. De afspraak met de makelaar is nu afgedekt. Wanneer Dave weer in de taxi zit overhandigt hij mij de brochures. Hij wijst een huis aan in één de boekjes. “Dit is het huis waar mijn interesse naar uitgaat.” Dat moet ik onthouden. Ik moet de overige huizen ook bestuderen en Dave uitleggen wat het mooie is aan het huis van zijn keuze. Het is makkelijk aangeleerd en je spreekt beide direct dezelfde taal. Volgens Dave kijkt de politie vaak naar het verkeerde. Het is een feit van het huis, het is een feit dat we huizen komen kijken, het is een feit dat we ons hebben laten informeren en het is een feit dat we kennis hebben genomen van de wetenswaardigheden van het huis van zijn keuze. Wat ieder er individueel van vindt is ieder voor zich. En precies daar ligt de kracht van de misleiding bij te veel vragen van de politie. Wanneer de basiskennis en de karakteristieken van het huis ons bekend zijn, kun je onbepert je eigen mening, gevoel en ervaring hierover delen. De truc is om de mening, op basis van de feiten, te laten prevaleren bij vragen van de politie. Dat komt namelijk authentiek over. Niet dat het aan de orde is, maar volgens Dave geldt: hoop op een goed verloop, maar wees voorbereid op een slecht verloop. Ik weet niet veel meer dan dat ik met Dave mee mag op zijn huizenjacht in Zagreb. Daarbij vind ik het gewoon leuk om eens in Zagreb te zijn. Niets aan de hand. Heel normaal, het verhaal zit erin. Slaapkamer te weinig, geen zwembad, maar wel een gunstige zonligging.

De taxi brengt ons terug naar het vliegveld van Zagreb. We checken weer in en Dave praat weer ronduit over velerlei onderwerpen. Over hoe mooi het is om te kunnen schaken, het vooruitdenken. Ik moet leren denken in het balanceren van aanval en verdediging. Al pratende komen we via de douane weer bij de gates. Bij één van de bars gaan we zitten en praten verder. Ik voel dat er iets aan de hand is, er is spanning in de lucht want ik voel onrust. Dave bevestigt mijn vermoeden

met een knipoog van begrip. Niet veel later zie ik in mijn ooghoek twee mannen die op ons af komen lopen. Ze kijken nors, of elk plezier uit hen is gezogen. De één bestaat uit gedrongen spiermassa van bijna twee meter hoog dat in een trainingspak is gegoten met een gouden ketting en de ander is klein en mager. Het type boekhouder. De magere spreekt Dave aan en aansluitend zie ik dat de man over de toog een paspoort naar Dave schuift. De spierbundel blijft ondertussen strak en serieus om zich heen kijken. Beide mannen knikken naar mij en ik knik terug. Geen hand of woord valt mij ten deel. “Vierde stoel van links voorste rij. Bruin”, hoor ik de man in gebrekkig Engels tegen Dave zeggen. De magere man schudt Dave nogmaals de hand, knikt wederom naar mij en beide mannen lopen alweer weg. Mijn hart zit in mijn keel, mijn hartslag bevindt zich niet op een meetbare schaalverdeling. Ik heb het gevoel alsof mijn hoofd knalrood is. Duurde dit seconden of minuten?

“Hoe laat moeten we bij de gate zijn?”, zijn de eerste woorden van Dave en hij lacht met een knipoog. “We hebben nog een half uur voor de gate opengaat”, hoor ik mijzelf zeggen. “Genoeg tijd voor nog een bier-tje”, vindt Dave. Hij pakt weer een tijdschrift, leest dertig seconden een artikel en vraagt lachend wat mijn verwachting is over de koers van de Dollar in relatie tot het buitenlandse politieke beleid van de US. Ik hoor hem ver weg delen van het artikel hardop zeggen, ergens als een achtergrondgeluid, maar aandacht heb ik niet. Wat is er zojuist gebeurd? Is er wat gebeurd, en zo ja, wat dan en waarom? Hoe, wat, waar. Ineens realiseer ik mij dat ik in een bubbel zit, gevangen in waarneming en besef. Alles is surreëel, mijn hele omgeving. Ik zit aan een bar op het vliegveld in Zagreb. Dave vraagt of ik oké ben. Dat ben ik. “Dan gaat het beginnen”, zegt hij. Ik moet wachten aan de bar. Dave komt terug met een brunette. Ze is een kop kleiner dan ik en kijkt naar de grond. Het is helemaal geen geil of lekker wijf. Het staat niet eens op hoge hakken. Het is eerder een onopvallende oudere tiener met een potentiële pornokop. Ook al ben ik aanschouwer en vind ik mijzelf een mug aan de muur, ik voel de macht in mijn aderen stromen. Het staat ineens hier voor mij. Ook in een spijkerbroek en afgetrapte gympen, stijl halflang

bruin haar en een shirt met een vest. Roze lippenstift en onderdanig. Ineens is dezelfde vrouw wel enorm geil. En dat is niet reëel, want ik vind haar alleen maar geil vanwege haar situatie, niet om haarzelf. Haar persoonlijkheid en lichaam interesseren mij niet, maar toch merk ik dat het mij moeite kost om haar aan te kijken. Door de focus weer op de geilheid te houden compenseer ik mijn onzekerheid.

Dave geeft haar het paspoort. “Je kent de procedure”, hoor ik hem tegen haar zeggen. Ze knikt beleefd en loopt voor ons uit. Iedereen triggert op zijn of haar eigen manier en mijn trigger is deze mij onbekende vrouw, die niets te vertellen heeft, die van het ene land blijvend naar een ander land gaat. Diezelfde vrouw loopt nu twee meter voor mij richting de gate naar het vliegtuig. Waarom, in hemelsnaam, vindt een man dat zijn vrouw op straat achter hem moet lopen? Als hij werkelijk de baas is, dan loopt hij er namelijk zelf twee meter achter. Zie alhier het bewijs. Zij maakt de weg vrij opdat de baas geen oponthoud ondervindt op zijn weg, als een paard voor de wagen, als een hond aan de riem. De man achter de vrouw overziet de vrouw. Ik zal het ook nooit anders meer zien, als een trots man loop ik achter haar. De brunette, die ik begin twintig schat, zegt helemaal niets, zelfs niet tegen de stewardess bij het binnentreden van het vliegtuig. Dave wijst haar de plek tussen ons in. Dave zit bij het raam en ik aan het gangpad. Uit de stoel voor hem pakt hij een magazine en begint weer te lezen. Niet alleen de vrouw wordt genegeerd, maar ik ook.

Het is alsof mijn eenzaamheid opnieuw wordt benadrukt. Niet alleen ikzelf vereenzaam bewust, maar ook de omstandigheden om mij heen veroordelen mij hiertoe. Een paar dagen later staat Dave voor de deur met een stapel contant geld. Dat heb ik met dit avontuur blijkbaar verdiend.

Bijna eenentwintig jaar oud en mijzelf totaal niet onder controle. Ik weet niet eens wie ik ben. “Als je vrij wilt zijn dan heb je geen controle nodig en gebeurt alles vanzelf”, volgens Dave. Ik voel mijzelf onder-tussen op een hellend vlak, geïsoleerd en met onbekende richting. Ter

afleiding begin ik met het schilderen van een portret van de vrouw. Een placebo relikwie van het slachtoffer, compensatie of het afkopen van mijn schuldgevoel. In een boek las ik dat een psychopaat vaak iets bewaart van zijn slachtoffers, maar ik heb gewoon iets tastbaars nodig om dit te verwerken. Ik denk dat ik met het schilderij een puurheid en naaktheid wil vastleggen uit respect voor hun schoonheid, hoe tegenstrijdig ook. Het is een prachtig doek geworden. Nog voor de verf droog is, is mijn werk al verkocht. De koper heeft geen idee wie hij aan de muur heeft hangen, of om welke reden dit schilderij bestaat, maar heeft betaald voor wat hij wilde zien. Ik wil meer portretten gaan maken. Ik betrap mijzelf op het wensen van een volgend transport.

Ik leef weer en ik kan een beetje ademhalen.

Ik voel mij vrij en speciaal, een uitverkorene.

SCHIPPER MAG IK OVERVAREN

In een kleine vrachtwagen rijd ik enkele dagen later door Tirana. Op de zijkant van de wagen staat een afbeelding van fruit, vers fruit. Dat is wat wij zogenaamd bij ons hebben. In werkelijkheid zitten er zes kippen achterin, waaronder de brutale blondine. Vastgebonden aan het houten dek van de wagen verblijven zij daar met twee mannen van Damir. Damir is doortastend methodisch en is de gezagvoerder van deze autoreis. Zwijgzaam werkt hij aandachtig zijn checklist af. Ik kijk om me heen naar buiten, we rijden langs de piramide van Tirana en uiteindelijk de stad uit. Het is een rit van bijna drie uur, eerst naar Durrës aan de kust en dan alleen nog maar zuidwaarts. Het begint al donker te worden als we aankomen in de haven. We zijn in Narta Beach, een kleine haven met een beachclub, net iets boven het centrum van Vlorë. Boyd zit al aan de bar en is aan de cola. Hij maakt een opgefokte indruk omdat hij blijkbaar al onder spanning staat van zijn adrenalinekick. We schudden elkaar de hand, er is respect dat hij ook wenst te benoemen. Hij lijkt oprecht onder de indruk. Ondertussen heeft Damir de wagen in het boothuis geparkeerd. Onder een groot oranje bouwzeil dobbert kalm een speedboot. De speedboot ziet er indrukwekkend uit als Damir en zijn mannen het zeil eraf trekken. Op enkele witten strepen na is de boot bijna helemaal zwart, zelfs de twee grote motoren aan de achterkant zijn zwart. Er zijn banken achter- en aan de voorkant en er is een zitje en een console met instrumenten. Wanneer ik de boot betreed zitten de kippen op matrassen tussen de banken in. Hun handen zitten met een tiwrap om elkaars polsen en ze hebben de zwarte tape op hun mond. De paniek is aan de ogen af te lezen. “Ja, zo ziet de wereld er opeens heel anders uit zeg ik er tegen één. Proizvod”, maar haar betraande smekende ogen verstaan mij niet.

“Het is niets persoonlijks hoor, jij had iedereen kunnen zijn.”

De oversteek zal ongeveer twee uur duren. Boyd en Damir staan voorin en ik ben languit gaan liggen op de banken. Als de roldeur van het boothuis achter ons sluit vaart de boot pruttelend de haven uit en Boyd geeft steeds iets meer gas. We moeten tussen de rode en groene boeien blijven om buitengaats te komen, maar als we de haven echt uit zijn gaat het gas erop en zie ik de snelheid oplopen naar 75 km/uur. Het liggen op de banken is niet meer te doen. Ik moet rechtop zitten, vast aan een riem, om mijn evenwicht bewaren. Naast mij, op de grond, proberen kippen met hun afgeknelde blauwe handen stabiliteit te vinden en schuiven van links naar rechts op de matrassen. Zonder boordverlichting vaart Boyd op volle snelheid. Behendig veren Damir en hij staand mee op het ritme van de boot. Soms kijkt Boyd lachend achterom en met zijn hoofd in de wind schreeuwt hij vrijheid. Ook hij beleeft dit intens. Ik kijk om mij heen, het is compleet donker voor mij en achter mij zie ik de kustlijn en lichtjes van Vlorë steeds kleiner worden. De boot maakt harde klappen op het water, door de herrie van beide motoren en de wind is praten nagenoeg onmogelijk. Hoe moet ik ooit vertellen aan iemand die het gelooft, dat ik in een speedboot op volle vaart, klappend op het water van de nacht, door de straat van Otranto de Adriatische zee ben overgestoken? Dan laat ik de handelswaar nog buiten beschouwing in deze bloemlezing. De problemen, als daar sprake van zou zijn, zijn vooral te verwachten van de Italiaanse kustwacht. Heel soms is er ook aanwezigheid van de Griekse kustwacht die meestal opereert vanuit Korfoe. Die patrouilleren regelmatig want Boyd is niet de enige die de oversteek frequent maakt. De Albanese kustwacht bestaat niet of doet niets, de corruptie regeert dit land. Opeens voel ik ook paniek in mij. 's Nachts op zee, achtervolgd door de kustwacht, het zou een raar bericht zijn voor mijn ouders. Hun zoon opgepakt, op zee met een speedboot vol met vrouwen, onderweg van Albanië naar Italië. Volgens Damir gebeurt het maar een enkele keer dat de kustwacht de lijn afsnijdt en echt de achtervolging inzet. De boten van de kustwacht gaan sneller dan onze speedboot en ze hebben een helikopter.

Hoe Boyd ze kwijtraakt? Heel simpel, als antwoord worden er kippen overboord gegooid. Het is kapitaalvernietiging en de Russen moeten worden afgekocht, maar beter vrij dan vast. De herrie en de snelheid, de klappen op het water en kippen aan boord, maakt dat ik voel dat ik leef. Daar waar iedereen nu thuis in bed ligt, morgen weer opstaat voor een nieuwe dezelfde dag, daar doorkruis ik nu in het donker de nachtelijke zee van de Straat van Otranto. Gelukkig hoeft er niemand overboord, maar als het moet zou ik het doen, in een oogwenk, denk ik. Maar ik geloof mijzelf niet, ik neem mijzelf in de maling. Het is één uur in de nacht als de klappen op het water eindelijk afnemen en normaal communiceren weer mogelijk is. Ik ben direct alert en kijk om mij heen of er iets aan de hand is. Verderop op het water is een lichtsignaal. Langzaam naderen we een vissersboot. Er staan twee donkere silhouetten van mannen aan de reling van hun kleine, wiebelende bootje. Hun bootje is behangen met netten en feloranje boeien. Er worden touwen overgegooid en wanneer de boten langszij zijn getrokken worden er enkele plichtmatigheden uitgewisseld. Boyd stapt over naar de andere boot en overhandigt een man een waterdichte transparante zak met alle paspoorten, documenten en geld. Damir knipt ondertussen stuk voor stuk de tiewraps aan de polsen van de kippen los. Eén voor één trekt hij ze rechtop en tilt ze over de reling naar de andere boot waar twee andere mannen ze overnemen. Op de andere boot worden ze aan hun enkels rond dezelfde paal in het midden van het dek vastgebonden en niet veel later liggen alle kippen op het dek van de andere boot. Nadat ik eerst mijn tas heb overgegooid stap ook ik over naar de andere boot en schud ik met een doorleefde man van rond de vijftig, vol met rimpels, een droge ruwe hand. Het is de kapitein, hij is zenuwachtig en heeft vooral haast. Ik heb afscheid genomen van Boyd en Damir en de speedboot drijft alweer van ons vandaan. De mannen praten Italiaans tegen mij maar ik begrijp het niet. "Porto dreizig minuto." Dat begrijp ik wel.

Het haventje van Porto Badisco is verlaten. Er is niet eens echt een haven. Bij de waterlijn liggen nog meer vissersbootjes op het droge en

er is een weg naar boven. Een witte Fiat bestelwagen staat op de kade en in het donker zijn de kippen binnen enkele minuten overgebracht naar de bestelbus. Ze rijden direct weg en zonder afscheid is de blonde weer uit mijn leven verdwenen. Door één van de mannen word ik zwijgzaam via een tussenstop in Lecce naar een tweesterrenhotel in Brindisi gebracht en ik val in slaap op het zachte bed van kamer 11. Bij het ontwaken schijnt de zon, is het al warm en hoor ik de Italiaanse geluiden de kamer in golven. Ik heb nog één dag in Brindisi, pas in de avond vlieg ik van Brindisi Airport, via Milaan, naar Amsterdam. Ik raak gewend aan dit leven, met een paspoort vol met stempels. Mijn werk in de gas- en oliewereld is de perfecte flexibele dekmantel. Niemand thuis, noch de politie, zal mijn vele reizen in twijfel trekken.

Mijn contacten blijven groeien. Vanuit Dakovo heb ik samen met Alexander soms afspraken in onder andere Polen, Hongarije en Oekraïne. In een dezelfde type Land Rover Defender, ongeveer 50 meter voor ons, rijden dan nog vier bewapende mannen van Nikolai. Achter ons rijdt een vergelijkbare wagen met Igor, *toren* en rechterhand van Alexander. Dit is de intake-kant. De kant waar de kippen worden aangeleverd, het punt waar een klein Europees raketje moet koppelen aan een groot Russisch ruimtestation. Het oosten van deze regio wordt volledig gedomineerd door de Russen. Toen ik de eerste keer met Alexander meeding heeft hij mij erg bang gemaakt voor de Russen. Zolang de samenwerking met ze goed is en binnen hun verwachting ben je hun beste vriend. Het gaat fout op het moment dat je iets belooft en dat niet nakomt. Daar pakken ze je op en dat bedoelt Alexander letterlijk. Er zijn geen problemen met de Russen, integendeel, we zijn beste vriendjes. Steevast gaan we na het overleg goed stappen met de contactpersonen. Hoofdcontactpersoon is Vladimir, hij is een gedelegeerde van de Russen en is regioverantwoordelijke. Vladimir is ruim in de veertig, bestaat uit één brok spiermassa en vanaf zijn blonde kruin naar beneden is hij bijna helemaal getatoeëerd. Veel van zijn tatoeages hebben een betekenis die zijn rang in het geheel aangeven. Hij wordt continu omgeven door minimaal zes kleerkasten van mannen, die zelf

ook onder de tatoeages zitten. Aan de ene kant zit hij vol geweldige sarcastische humor, maar anderzijds kan hij iemands schedel inslaan omdat die persoon hem hindert. In Chisinau, Moldavië, zaten we enige tijd geleden in een nachtclub toen een dronkenman volgens hem te lastig was. Vladimir zette zijn drankje op tafel, stond rustig op en beukte vervolgens zo hard op de man in dat de man hevig bloedde uit alle openingen in zijn hoofd. Vervolgens trok hij een pistool en zette dat intimiderend op het hoofd van de man. Twee tellen later gaat hij weer zitten, pakt zijn drankje en lacht alsof er niets gebeurd is.

Ik heb een goede klik met Vladimir en hij noemt mij лишний ребенок, wat zoveel betekent als 'het onverschillige kind'.

Vladimir en ik zijn gelukkig vriendjes.

